

සැමරීම් අනරේ

කොටි යුද්දේ අවසන් උනාට පස්සේ ඒ යුද්දෙන් ජීවත්වෙන්න ගොඩ එන්න හදන මිනිස්සු උතුරේදී දකුණේදී දෙකේම ඉන්නවා. යුද්දේ අවසන් වුණ මැයි 18 වෙනිදාට යාපනයේ විරු සමරුවක් පවත්වන්න උතුරේ දේශපාලකයෝ අවුරුදු ගණනක් තිස්සේ උත්සාහ කළාට මිනිස්සු ඒකට එකතුවුණේ නැහැ. මිනිස්සුන්ට ඊට වඩා ප්‍රශ්න තියෙන නිසා. ඒත් ඔවුන්ගේ උත්සාහය අත්අරින්නැහැව නොකඩවාම ඒක කරනකොට ජාතිවාදෙන් ගොඩ එන්න හදන දකුණේ සෙටි එක උතුරේ ඉටිපන්දමක් දැල්ලුවත් යුද්දේ ආපහු පටන්ගත්ත විදිහට නටන එකේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස දැං උතුරේ මැයි 18 වෙනිදා පවත්වන උත්සවයට සැලකිය යුතු පිරිසක් එනවා. දැන් දෙගොල්ලන්ගේම අරමුණ හරි. ඒක මේ

ගහන ක්‍රීඩාව

ක්‍රිකට් ගැන ඇල්පසිරා එකේ යන නිවිස් එකයි කෝලිලා විලියම්ලා අපිට දාන නක්කියයි දැක්කම දුකේ බැහැ ලොක්කා. අපේ මිනිස්සු මෙහෙම වුණේ කොහොමද? රටේ සේරම අවුල් වෙලා තියෙනකොට ක්‍රිකට් විතරක් මිදෙන්නේ කොහොමද? ක්‍රීඩා ඇමතින් මිලියන් ගණන් වෙක් අරන් මාර්ට්ටු වෙනකොට ග්‍රවුන්ඩ් බෝයිස්ලා කියක් හරි අරන් මාර්ට්ටුවුණොත් මොකද? යකඩත් දාලා පිලිස්සිලා හිය තැනක පුලුන් ඉතුරුවෙයිද ආයිබෝං. පිත්ත නැත්වෙව්වි දවසට ඊ56 අරගෙන ග්‍රවුන්ඩ් එකට බහින්න පුලුවන් සයිස් එකේ ක්‍රිකට්ස්ල හදන රටක්නෙ බොස් මේ සිරිලංකාව හෙත්... අඩ සරණයි දෙව් පිහිටයි හෙත් හෙත්

පාර දකුණේ ජවිපෙ සම්බන්ධ විරු සමරු උත්සවයට ඇදෙන තෙක් දුර දිග හියා. දැන් ඒක සටන් පාඨයක් වෙලා. "ජවිපෙට හොඳ නම් අපට බැර ඇයි?" ඒ ගැන රට පුරා සංවාදයක් ඇතිවෙලා. පාර්ලිමේන්තුව දක්වා ගිහින්න. එක ගොඩට වැට්ලා. වූටි මල්ලි අනුමත කරන හා නොකරන ක්‍රියාමාර්ග මේ දෙගොල්ලන්ගෙම තිබුණත් දෙගොල්ලන්වම එක ගොඩට දාන එක නම් එකඟවෙන්න ටිකක් අමාරු කතාවක්.

වර්තමානයේ කුමාරයා

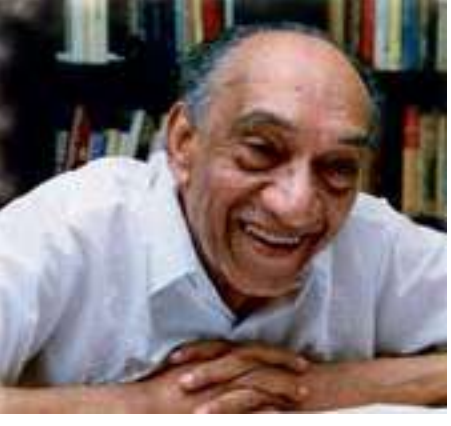
හැරි කුමාරයන් අන්තිමේ බැන්දා. බොහොම දෙනෙක් හිතුවේ ඔහු මොන සෙල්ලක්කාරකම් කළත් අන්තිමේදී අර රජ කතා වල වගේ නොඉඳුල් රාජකුමාරියක් සරණා පාවා ගනියි කියලයි. ඒවා සුම්මා. ලක්ෂ ගණන් සුරූපී තරුණියන් ඉන්න රටෙන් ගිහින්න සැතපුම් දහස් ගණනක් ඇතින් විවාහක කාන්තාවක් තමන්ගෙ සහකාරිය ලෙස තෝරාගත්ත විදිහ පෙන්නලා දෙන්නේ හැරි නියම වර්තමානයේ දරුවෙක් කියන එකයි. වයස ධනය තත්වය බලය ගැන තකන්නෙ නැහැ. අවශ්‍ය අදහස් ගැළපීම විතරයි ජීවිතේ ඉදිරියට ගෙනියන්න. (ඕක ඉතින් හැමෝටම කරන්න බැහැ. කෙල්ලට නැතිවුණාට හැරිට ඉතින් සේරම ඉහටත් උඩින් තියෙන නිසා මොන අවුලක්ද?) රජ පවුල් වල ඔහොම කට්ටිය ඉන්නවා ඉඳලා හිටලා. අර අපේ සාලිය කුමාරයා වගේ. වූටි මල්ලිට නම් මාර හැපි. ලෝකේ මොන තරම් වෙනස් වෙලාද? හිරු නොබසින අධිරාජ්‍යයේ අධිරාජ්‍යයාගෙ මුණුබුරාගෙ මනාලිය කලු කෙල්ලක්. අම්මත් කලුයි. විනාඩි 4ක් වෙන්වෙලා තිබුණ දේශනයට විනාඩි 20ක් විතර ගත්ත කලු පුප්කයා දුන්න ගේමත් මාරයි. වෙඩිම බලද්දී මට සිහියට ආවේම ඉස්සර අපි බලපු රූපිස් ටෙලිය. සුදු ජාතික ඒ මගුලේ කලු බලපෑම අපට හිතාගන්න පුලුවන්. කොහොම වුණත් හැරිගේ මේ සම්ප්‍රදාය විරෝධී තීරණය ගැන අපට සතුටයි. අපි ඔහුට සුබ පතනවා. රජ ජීවිතේ හැපි වුණාට කොහොමත් ගෙවන්න ටිකක් අමාරුයි. ඔතනට ආපු සමහර බවලත්තු රජ පවුලත් එක්ක වලි දාගන්නෙ ඒකයි. හැරිගේ පවුලට එහෙම නොවේවා කියලා අපි පතනවා.

මුළු හයිස මිනිස්සු

හැරිගේ මගුලත් එක්ක එංගලන්තෙ රජ පවුල ගැනත් ඔවුන්ට ඇති ජනතා ආකර්ශනය ගැනත් නිකමට වගේ කල්පනා වුනා. සාමාන්‍යයෙන් මිනිස්සු රජුන් ගැන විතරම් ප්‍රිය මනාප වෙන්නෙ නැහැනෙ. ඒත් මේ පවුලට මිනිස්සු මාර විදිහට ගෞරව කරනවා.

එහෙම වෙලා තියෙන්නෙ ඇයි? ලෝකෙ තුනෙන් දෙකක් පාලනය කරලා යටත් විජිත ගොඩ නගලා ඒ රටවල ධනය සුරා කාලා එංගලන්තෙ ගොඩනැගුව බව දැන දැනත් මිනිස්සු ඔවුන්ට කැමති වන්නේ හේතු දෙකක් නිසා කියලයි වූටි මල්ලිට හිතෙන්නෙ. පළමු හේතුව මාධ්‍ය විසින් ලෝක ජනතාව හමුවේ ඔවුන් පිලිබඳව මවනු ලැබ තියෙන යහපත් චිත්‍රය. යහපත් ප්‍රතිරූපය. අනෙක නම් ඔවුන් එංගලන්තේ රාජ්‍ය පාලනයට අත නොතැබීම.

බලය බලය

1978 දී ජේෂ්වර් මහත්තයා විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය ගෙනාව දවසේ ඉඳලා කොල්ලිත් ආර් ද සිල්වගේ ඉඳලා අනුර කුමාර දිසානායක දක්වා දේශපාලකයන් කතා කළේ තර්ක කළේ විරෝධතා දැක්වුවේ සටන් කළේ මේ ක්‍රමය වෙනස් කරන්න. දැන් අවුරුදු 40ක් විතර ගිහින්න. මේක වෙනස් කරනවා කියලා දහ අතේ පොරොන්දු වෙලා ලියවිල්ලක් අත්සන් කරලා පොරොන්දුවුණ නායකයන් දෙතුන් දෙනෙක්ම රාජ්‍ය පාලනය කරලත් තාමත් අපට මේක වෙනස් කරගන්න බැරවුණා. දැන් ආපහු ඒක කරලියට ඇවිත් 20 වන සංශෝධනය හැරියට. පුදනකොටම කාපි යකා කිව්ව වගේ ජනාධිපති ක්‍රමයට විරුද්ධ වෙව්ව මිනිස්සුමනෙ දැන් මේකටත් විරෝධය පාන්න අරගෙන තියෙන්නෙ. අඩුද්දස්ස කාලයක්ද මේ. යකෝ දුක ගණනාවක් තිස්සේ දුගලලා ගොඩ දාගන්න හදනකොටම මේකේ බලයේ රහ බලන්න අලුත්ම ජොකියෙක් ගේන්න හදනවා. දැං ඒකට බොහෝ දෙනෙක් පක්ෂ වෙන පාටයි. අපේ රටේ මිනිස්සු පට්ට මෝඩයි. වූටි මල්ලි ඕක කියන්නේ එදා ඉඳලා. අපි මේවට හිතාවෙනවද අඬනවද? දුකයි කියන්නේ ලොක්කා ඒකේ හොඳ එක.

අතීතය දන්නැති මිනිස්සු ප්‍රබන්ධ වර්තමානය ඔස්සේ තීන්දු තීරණ ගන්න නිසා ඒ ගැන ලියන්න හිතුණා. ඒක මේ කොළමකින් කරන්න පුලුවන් වැඩක් නෙවෙයි. කෙටියෙන් කිව්වොත් යුද්ධයෙදී මියයන පුද්ගලයන් සමරන්න තියෙන අයිතිය කාටවත් වළක්වන්න පුලුවන් එකක් නෙවෙයි. මොකද ඒකෙ තියෙන වේදනාව දන්නේ ඒකට ලක්වුණ මිනිස්සු විතරක් නිසා.

යුද්ධවලදී කෙනෙකුට ජීවයක්වන අයෙක් තවෙකෙකුට දෝහයෙක් වෙන්න පුලුවන්. කොහොම වුණත් මියගියවුන් සැමරීමට අපි විරුද්ධ නැහැ. ඒත් ඒ හරහා තමන්ගේ වෙනත් අරමුණු ඉටු කර ගැනීමට උත්සාහ කිරීමට අපි විරුද්ධයි. රටේ සිවිල් තත්වයක් ඇති වුණා. ඒ ඔස්සේ නෙයෙකුත් ක්‍රියාමාර්ග ගත්තා. ය

මී යම් සිදුවීම් වල සමානතා තිබුණත් තිස් අවුරුදු යුද්ධයක ප්‍රතිඵල අවුරුදු දෙකක ප්‍රතිඵල හා සමාන කිරීමට උත්සාහ දැරීම මැදිහත්ව සිතුවොත් එකඟවෙන්න පුලුවන් කාරණාවක්ද? අරමුණ විතරක් ගත්තත් මොන තරම් පරස්පරද? මං මේ කාටවත් කඩේ යන්න උත්සාහ කරනවා නෙවෙයි.

ඒත් අතීතය හොඳට දන්නා අයෙක් වශයෙන් වල්ටීට් එකයි ජේවීපී එකයි සංසන්දනය ටිකක් අසාධාරණ නිසා. හැමෝම ඒ ගැන ටිකක් හිතුවොත් හොඳයි කියලා හිතනවා. මේ ගැන සංවාදයක් කරන්න වුණත් වූටි මල්ලි සුදානම් බවත් කියන්න කැමතියි.

මේ මගුලේ තිබුණ තවත් වැදගත්ම දෙයක් වූටි මල්ලි මාර විදිහට අගය කරනවා. කිසිම දේශපාලකයකුට ආරාධනා නැහැ. එංගලන්තේ අගමැතිනියටවත් ආරාධනාවක් නැහැ. මරු හේද?

එහිසා ඔවුන් ඒ රටේ ජනතාවගේ ගෞරවයටත් පාත්‍රවෙනවා. බැර වෙලාවත් ඔවුන් රටේ පාලනයට අත දැම්මා නම් දැන් ලැබෙන මල් වෙනුවට නියත වශයෙන්ම ඔවුන්ට ලැබෙන්නෙ ගල් තමයි. ඔවුන් ඥානවිත්ත ලෙස තීරණයක් ගෙන අත්‍යවශ්‍ය විටදී පමණක් පාලනයට හවුල් වෙමින් රටේ ජනාදරයට පත් වෙමින් ඉන්නවා. අපටත් රජයේ නොහිටියත් විවැති බලවත් නායකයෙක් ඉන්නවා.

ඒත් ඔවුන්ට ජනතා ආකර්ශනයක් ලැබෙන්නෙ නැහැ. ඒ සිය තනතුර අපක්ෂපාතී ලෙස යොදාගන්නට ඔවුන්ට ඇති නොහැකියාව නිසා හේද? තමන්ගේ තනතුරෙහි බලය ගෞරවයත්විතව රටේ උන්නතිය වෙනුවෙන් යොදවනවානම් ඔහුටත් දැන් මුහුණ දී සිටින ඉරණම අත්වෙයිද? ලංකාවේ මහ බලැති ඕය පුටුවේ ඉඳගන්න සියල්ලන්ම ඉතා කෙටි කාලයකින් වෙනස් වෙන්නෙ ඇයි? විතකොට නම් මතක්වුණේ අපේ නැන්දම්මා කිව්ව කතාවක්. "පුතේ මොනව කරන්නත් මුළු හයිස වෙන්න ඕනෙ" ඇත්තම තමයි. ඕකේ ඉඳගත්ත බොහෝ මිනිස්සු මුළු හයි වෙනවා තබා මුළුකවත් නැති මිනිස්සුනෙ.